

[Justitsministeren]

anden måde offentliggør den pågældendes identitet.

Der foreligger ikke landsdækkende statistiske oplysninger om, i hvilket omfang den forurettede benytter sig af adgangen til at begære advokat beskikket i forbindelse med politiets behandling af kønssædelighedssager.

Det er justitsministeriets sammenfattende vurdering, at de nævnte bestemmelser i perioden efter lovens ikrafttræden i væsentlig omfang har beskyttet ofrene for en kønssædelighedsforbrydelse. Det må i øvrigt nævnes, at hvis ofrene for en kønssædelighedsforbrydelse har bestemte ønsker i relation til afbødning hos politiet, f. eks. afhøring ved kvindeligt politipersonale, vil sådanne begæringer i gørligt omfang blive imødekommet.

I den offentlige debat om politiets, anklagemyndighedens og domstolenes behandling af voldtægtssager har det været anført, at der aldrig må foretages udspørgen af den forurettede om tidligere seksuel adfærd.

Jeg er enig i det udgangspunkt, at der ikke må foretages afhøring om tidligere seksuel adfærd, hvis en sådan afhøring ikke har betydning for den retlige bedømmelse af den konkrete sag. I sagens indledende faser, dvs. ved afhøringen hos politiet, kan der ud fra rent efterforskningsmæssige grunde være behov for at foretage en sådan afhøring, men det er muligt, at der under den videre retlige behandling ikke er behov for fornyet afhøring herom. Det er min opfattelse, at anklagemyndigheden har opmærksomheden henvendt herpå i forbindelse med afhøringerne i retten, og hvis der foretages unødvendig afhøring om tidligere seksuel adfærd, må det være på sin plads, at retsformanden griber ind over for en sådan afhøring.

Jeg mener ikke, at dette specielle område vil være egnet til en egentlig lovregulering, men den omstændighed, at anklagemyndigheden og domstolene er opmærksomme på problemet, vil i tilstrækkeligt omfang sikre, at den forurettede ikke i unødvendigt omfang bliver udspurgt under sagens behandling i retten.

Spm. nr. 592

Til *justitsministeren* (9/2 81) af:

Mølgaard (DR):

»Finder ministeren det rimeligt, at en dommer, der har afsagt fængslingskendelse over for en mistænkt, senere kan beklæde dommersædet i en sag om evt. erstatning for urimelig fængsling – altså bedømmelse af rimeligheden af den pågældende dommers tidligere kendelse – og vil ministeren, hvis denne »dobbeltrolle« findes problematisk, tage initiativ til hindring af denne mulighed for fremtiden?«

Begrundelse

Ifølge pressen skal en københavnsk dommer optræde i den i spørgsmålet anførte rolle som bedømmer af rimeligheden af egen tidligere disposition (fængsling i 7 dage for »vold mod politiet« i forbindelse med rydningen af »Byggeren«) – og kan uden at overtræde nogen fast institueret bestemmelse gøre det. Det kan efter spørgerens opfattelse ikke være rimeligt og virker som en udfordring over for retssamfundets idealer. Et ministerinitiativ mod sådant efterlyses derfor med spørgsmålet.

Besvarelse (4/3 81):

Justitsministeren (Ole Espersen):

Efter retsplejelovens § 60 må ingen handle som dommer i en sag, bl. a. når han selv er part i sagen eller er interesseret i dens udfald. Den omstændighed, at dommeren, fordi flere embedsvirksomheder er forenede i hans person, tidligere af den grund har haft med sagen at gøre, medfører ikke inhabilitet, når der ikke efter de foreliggende omstændigheder er grund til at antage, at han har nogen særegen interesse i sagens udfald.

Spørgsmålet, om en dommer af de ovennævnte grunde er inhabil, henhører under domstolene, jfr. §§ 61 og 62. Dommeren skal af egen drift påse, at der ikke foreligger omstændigheder, som gør ham inhabil til at handle en foreliggende sag. Spørgsmålet kan dog også rejses af sagens parter.

En kendelse, hvorved indsigelse mod en dommers habilitet forkastes, kan kæres til højere ret, jfr. § 64.

Som anført ovenfor henhører spørgsmålet om dommers habilitet under domstolene, og justitsministeriet har derfor ikke mulighed for at kommentere den konkrete sag, som anføres i begrundelsen for spørgsmålet.